

menneffer. Ja, dersom man kunde være vis derpaa, saa vilde jeg ogsaa være fuldstændig enig i at give Lægevirksomheden fri; men det er netop det, der er Ulykken, at man nærer en berettiget Frygt for, at han ikke hjælper dem, men tværtimod gjør dem Skade, og jeg tror derfor ikke, at man kan argumentere paa den Maade, som den ærede sidste Tale gjorde. Forresten kom det ærede Medlems Tankegang ogsaa noget ind i en anden Retning, idet han udtalte, at Folk skulde have Lov til at helbrede paa det Omraade, hvor de havde en speciel Kundskab og for visse Sygdomme. Jeg skal med Hensyn dertil minde om, at dette ingenlunde er ubeløst ved Lovforslaget, thi derefter kan der gives saadanne Personer, naar de have en særegen Gave i en bestemt Retning, Autorisation til at udøve en saadan Lægevirksomhed. Jeg skal ikke komme ind paa en Debat med det ærede kongevalgte Medlem, som er Ordfører for det af 8 ærede Medlemmer til § 1 stillede Ændringsforslag, om det Ubestemte i Udtrykkene „leilighedsvis“ og „Enhver“, skjøndt jeg nok tror, at der, som den ærede Ordfører udtalte, er ikke saa lidt Forskjel, men jeg vil blot minde om den forskellige Forbindelse, hvori disse Udtryk staa i de forskellige Forslag. Jeg tør maasse bede erindret, af efter Udvalgets Forslag, sammenholdt med den § 1, som bliver staaende, er jo Reglen den, at det skal være forbudt Enhver, som ikke har taget lægevidenskabeligt Examen, at tage Syge under Behandling, hvor-efter det da siges i 2det Stykke, at han dog vil kunne opnaa Straffrihed derfor, naar han kun har gjort det leilighedsvis. Reglen er altsaa den, at det at drive uautoriseret Lægevirksomhed er forbudt, hvormod der aabnes Domstolene Leilighed til at fritage den Paagjældende for Straf. I det Ændringsforslag derimod, som er opstillet af de ærede Forslagsstillere, siges det, at det at udøve uautoriseret Lægevirksomhed er Noget, som er tilladeligt; de sige: vi paalægge det Offentlige den Byrde at levere Beviset for, at Bedkommende driver det som Enhver, og i saa Tilfælde skal den Bedkommende straffes. Det, tror jeg, er i praktisk Henseende en væsentlig Forskjel. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne kom gjentagne Gange tilbage til Husmoderen, og mente, at man i hvert Fald burde indrette Forslaget saaledes, at der aldrig kunde være Tale om, at en Husmoder, som helbreder sine Omgi-velser, sine Tjenestefolk etc., selv om hun udøver en stadig Virksomhed i den Retning, kunde straffes. Det er det, som jeg ikke er saa ganske enig i. Jeg indrømmer — og det har jo bestandig været anerkjendt af Domstolene, ogsaa under den nuværende Lovgivning — at der ikke er Tale om at anvende Straf, hvor en Husmoder ved de saakaldte Husraad helbreder paa sine Børn eller sine Tjenestefolk; men sæt f. Ex., at et Ævende faar Tyfus eller en anden farlig Sygdom, og en Hus-

moder bruger farlige Midler, Gift og deslige, saa skal den Husmoder, som indlader sig paa saadanne Klure, straffes lige saa vel som Andre. Det er ikke for at bevare Lægevirksomhed for Husmødre, men for at afværge Skade for de Paagjældende, som komme under Behandling, at Bestemmelserne eksisterer. Jeg tror derfor, at man ikke ubetinget kan sige, at en Husmoder skulde kunne udøve en hvilken som helst Lægevirksomhed lige over for sit Ævende f. Ex., uden at hun skulde kunne drages til Ansvar derfor, saaledes, at det altsaa fuldstændig skulde være hende voldgivet, det vilde være et meget farligt Præcedens for Landet, fordi det saa vilde blive Skik og Brug at lade være at hente Lægen og at sige: Husmoderen har Lov at helbrede. Min Hovedindvending imod det ofte omtalte Ændringsforslag er som sagt den, at det aldeles forlader den Grundbetragtning, at en almindelig Lægevirksomhed af ukyndige Personer absolut maa anses som skadelig, for Samfundet, og reducerer hele Sagen til et Betalingsspørgsmaal. Efter min Mening vil Lovforslaget ved Vedtagelsen af dette Ændringsforslag være langt uheldigere, end saaledes som det oprindeligt forelaa med Bestemmelserne i §§ 3—9. Jeg skal derfor indstændig advare imod at vedtage dette Ændringsforslag.

Saflær: De Forhandlinger, som have været førte her i Thinget om det foreliggende Lovforslag, de Ændringsforslag, som ere blevne stillede til Lovforslaget, de Grunde, der ere blevne anførte til Forsvar for Ændringsforslagene, de Udtalelser, der ere frentomne om, hvilke Forventninger man kunde knytte til Ændringsforslagene, naar de blive vedtagne, have Altsammen kun tjent til at styrke mig yderligere i den Overbevisning, jeg længe har havt, at naar man vil lovgive paa dette Omraade, saa er der kun to Bete, man med Nytte kan staa ind paa. Den ene Bei er den at opretholde det Princip, som ligger til Grund for den nuværende Lovgivning, forbyde og forhindre Enhver, som ikke har faaet en lægevidenskabelig Uddannelse ved Universitetet og derefter af Regjeringen faaet Tilladelse til at praktisere, i at tage et Menneffe under Sygebehandling, og sætte meget alvorlig Straf for Enhver, som overtræder disse Bestemmelser, forfølge Overtræderen med Strenghed, og saaledes opretholde Lovens Bestemmelser. Den anden Bei, man kan staa ind paa, er at give Lægevirksomheden ganske fri. Jeg for min Part har ingen Betænkelse ved, at man frigiver Lægevirksomheden. Jeg har den Tro, at saavel den stigende Dplysning blandt Befolkningen, som Nærighed til sin egen Person og til sine Nærmeste vil forhindre Befolkningen i at søge Hjælp hos Personer, som ikke ere i Stand til at yde en virksom Hjælp i Sygdomstilfælde. Jeg nærer heller ikke den Frygt, som blev udtalt af det ærede 4de kongevalgte